

ΣΕΙΡΑ ΣΟΝΕΤΤΩΝ ΕΙΣ BENETIAN.

(Ποιηθεῖσα κατὰ μῆνα Αὐγούστου τοῦ 1845 ἔτους.)

Μήτ' εἶην πολυπόρη,
μήτ' οὖν αὐτὸς ἄλλος ὑπ' ἄλλων βίον κατέδοιμι.
ΔΙΣΧΥΛΟΣ

Α.

Ῥαγδαῖαι καταπίπτουν αἱ ῥανίδες
Τοῦ ὄμβρου κ' αἱ ἀκτῖνες κεκρυμμένα·
Μὲ λέγουν· εἰς τὸ πλοῖον μέσα μένε,
Μὴ ἔξω ἀποβῆς· ὅ,τ' εἶδες, εἶδες.
Ἄν ἡδονῶν εὐπτέρυγοι ἐλπίδες
Σὲ ἔφεραν, ἀπόθεσέ τας, ξένε.
Ἴδου, ὡς τώρα δακρυοβρεγμένα
Αἱ τῶν σεμνῶν κτιρίων κορωνίδες
Θρηνοῦν, οὕτω θρηνοῦν καὶ ἀεννάως,
Χαρᾶς δὲ πάσης ἄμοιρ' οἱ πολῖται
Τὸ ὄμμα κάτω νεύοντες βαδίζουν,
Καὶ μόνοι εἰς τὸ πάτριόν των χάος
Ὡς ξένοι περιφέρονται πλανῆται,
Καὶ, φεῦ, τῶν πόνων τέλος δὲν ἐλπίζουν.

Β.

Τὸ ἔδαφος τῆς πριῶν σου δεσποίνης
Πατεῖς, ὦ Ἑλλην, τὸ λιθοστρωμένον,
Κ' ἐκ τῆς μελαίνης γόνδολας ἐκβαίνων,
Δέν σ' ἔρχεται, τὸ γόνυ σου νὰ κλίνης;
Ἦ δὲν τηρεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης
Τὸ ἦθος πλέον τὸ ταπεινωμένον,
Ἄλλ' ἴσως ἀπὸ στόμα ὠργισμένον
Καὶ σκώμματα χαιρέκκα ἐκχύνεις;
Μή, μή! ἀλλ' εὐγνωμόνως ἐνθυμήσου,
Πῶς ὅτε ἦν εἰς σκότος βυθισμένη,
Ἐδῶθεν φῶς ἐδέχετο ἡ πατρίς σου,
Καὶ ἀπὸ σιγηλὰ ἐδῶ τεμένη
Αἰῶνας τρεῖς ἢ νοερὰ τροφή σου
Σ' ἐδίδοτο καλῶς ἐσκευασμένη.

Γ.

Γραμμένον λοιπὸν ἦτο, θαυμαστής σου
 Νὰ γίνω καὶ ἐγὼ, ὦ Βενετία·
 Ἀλλὰ δὲν ἦλθ' ἀπλῆ περιεργεία·
 Ἄς μὴ μὲ βαρυνθῇ λοιπὸν ἡ γῆ σου.

Δὲν εἶμαι Τεύτων ἄρχων κ' ὑβριστής σου,
 Οὐδ' ὥς αὐτοῦ ἡ γλῶσσά μου τραχεῖα
 Καὶ βροντερὰ, καυχᾶται ἔργ' ἀνδρεία
 Ἀνύπαρκτ' ἀναισχύντως ἀντικρύ σου.

Ἐγὼ ἀγάπην φέρω πρὸς σε φόρον
 Καὶ οἶκτον ἀληθῆ 'ς τὰ νῦν δεινὰ σου
 Καὶ δυσθυμῶ, πῶς ταῦτα μόνον φέρω.

Σὺ δὲ πλουσί' ἀκόμη, πλῆθος δώρων
 Παρέχεις μοι, τ' ἀριστουργήματά σου,
 Καὶ μὲ νικᾷς. ὦ! νίκα, κ' ἐγὼ χαίρω.

Δ.

Παράθυρα κλειστὰ τῶν παλατίων,
 Εἰπέτε μ' εἶν' ἀλήθεια ἢ μῦθος,
 Πῶς πρόην ἐξ ὑμῶν χαρίεν πλῆθος
 Ἐπρόβαλλε προσώπων γυναικείων,
 Καὶ ἔβλεπε στρατοὺς τῶν ἐγχωρίων,
 Πῶς νικηταὶ μ' ἀγέρωχον τὸ ἦθος
 Ἐπέστρεφον, κ' ἐκόμπαζεν ὁ λίθος
 Ὑπὸ ποδῶν πατούμενος ἀνδρείων; . . .

Ἴστοι μεταλλοστήρικτοι μεγάλοι
 Μὲ τὰς τριπλᾶς ἐπάνωθεν σημαίας
 Τῆς Κύπρου καὶ τῆς Κρήτης καὶ Μωρέως,
 Λαλεῖτε! ἡ αἰδὼς σᾶς καταβάλλει
 Ἐνῶ υἱὸν ἐλευθερίας νέας
 Τὸν Ἑλληνα μὲ βλέπετε; βεβαίως!

Ε.

Ταπεινωμένη νύμφη Βενετία,
 Τὴν τύχην ἔσχες φεῦ τοῦ κορασίου,

Ἦτις τὴν χεῖρα ἀκαλλοῦς νυμφίου
Φιλεῖ, καθὼς προστάζει πατὴρ βίᾳ.

Πλὴν τίς ψυχὴ ἢ τίς ψυχρὰ καρδίᾳ
Δὲν σπένδει τότε ἐπὶ τοῦ ἱερείου,
Τοῦ θλιβεροῦ, σπονδὴν ἑνὸς δακρύου
Καὶ δὲν μισεῖ τὸν ὅστις ἦν αἰτία;

Ἐκεῖνος ὁ ἀνέραςτος νυμφίος
Καὶ μισητὸς εἰς πάντας καλὸν ἦτο
Νὰ ἐκρύπτετο ἔς τὰ βάθη τοῦ Ταρτάρου.

Τὴν προτροπὴν αὐτὴν κ' ἐγὼ ἀνδρείως
Τὴν ἐβροντοῦς, ἂν ἄλλος ἐφοβεῖτο,
Ἦ τὰ ὦτα Βενετάρχου τοῦ βαρβάρου.

Γ.

Ἀγάπης οἶστρε, πτέρυξ συμπαθείας,
Ἀφάρπασόν μ' ἐχόντα, μὴ μ' ἀφήσης,
Τὴν γλῶσσάν μου μὴ ἄλλα κατηχήσης
Εἰμὴ φωνὰς ὑπὲρ τῆς Βενετίας.

Σεῖς δὲ τῆς ἀδεκάστου Ἱστορίας
Αἰ φίλαι αἰ ψυχραὶ, Μνήμη καὶ Κρίσις,
Μὴ φέρητε ἔς τὸν νοῦν μου ἀναμνήσεις
Ἀμαρτιῶν τῆς γράϊας Ἰταλίας.

Ἀρκεῖ ὅτι ἀθῶ' υἱῶν ὁδόντες
Δι' ἄωρα μασσήματα πατέρων
Ἡμέρας αἰμωδίασαν ἀπείρους.

Ἀρκεῖ, ὅτι μὲ γόους οἱ νῦν ζῶντες
Ἐγέμισαν τὰ ὕψη τῶν αἰθέρων,
Τὰ βάθη θαλασσῶν καὶ τὰς ἡπείρους.

Ζ.

(Τῷ 1848.)

Σκιρτᾷς, ὦ Ἕλλην, κράζων· θεία κρίσις!
Ἀλλ' ὅτε πρὸ ἐτῶν πικρίας πίνων
Ἐτόνιζες ἐλέγους μετὰ θρήνων,
Τὸ ἤλπιζες ποτὲ νὰ ἐπιζήσης
Καὶ ἄσμα τοῦ παιᾶνος νὰ τονίσῃς
Ἐπὲρ τῶν δυστυχῶν χωρῶν ἐκείνων,

Τὰς λυπηρὰς ἐκφράσεις σου φαιδρύνων;
Ἄλλ' ἔγεινεν· ἐπῆλθε κακῶν λύσις!
Σὲ ἤκουσε θεὸς παντελεήμων
Καὶ πλέον ἐξυπνοῦν εἰς βίον νέον
Οἱ παῖδες Ἰταλῶν οἱ φίλτατοί σου.
Εἰς τὸ ἐξῆς μακρὰν μελῶν πενθίμων
Φαιδρότατ' ἀπὸ στῆθος εἰρηναῖον
Ἦ νεαρὰ ἅς χύνεται φωνή σου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΙΑΚΩΒΑΚΗ ΡΙΖΟΥ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥΔΟΥ.

ΕΙΣ ΙΑΤΡΟΝ.

« Αὐτὸς ὁποῦ τ' ἀνθρώπινον δολοφονοῦσε γένος,
ὁ ἱατρὸς Γεώργιος ἐδῶ εἶναι θαμμένος.
Φυλάξου, μὴ τὸν δέχεσαι σ' τὸν Ἄδην, Περσεφόνῃ·
εἶν' ἱκανὸς καὶ τοὺς νεκροὺς γὰρ ξαναθανατώνῃ.

ΕΙΣ ΑΔΔΗΦΑΓΟΝ.

Ὁ πηγαδόστομος Ῥαζῆς, τῶν τραπεζιῶν ὁ γλᾶρος,
ἂφ' οὗ τὸν κόσμον ἔχαψε, τὸν ἔχαψε κι' ὁ χάρος.

ΕΙΣ ΤΙΝΑ ΕΜΠΟΡΟΝ.

Τὸ δεῖνα πρᾶγμα ποῖαν τιμὴν σ' τὴν δεῖνα πόλιν ἔχει,
πόσα τὸ δεῖνα νόμισμα σ' τὸν δεῖνα τόπον τρέχει,
αὐτὰ σὺ πάντα φρόντιζες, αὐτὰ σὺ ἐζητοῦσες.
Πλὴν τί πρᾶγμ' ἔχει τιμὴν σ' τὸν Ἄδην δὲν ῥωτοῦσες.
